

ČO ĎALEJ?

Veredela ako ďalej
a tak kúpila tetenky.
Žiadala novú nádej
a zbavila sa domnienky.

Že viac nemôže,
lebo so všetkými na nože
je a tak uteká.
Kabát za kabátom prezlieka.

Ľietadlo v oblakoch
berie ju preč.
Komu by napadlo,
že strata reč?

Chýba im, chýba,
Ale ona už ďaleko.
Nových Bohov vyzýva
a je z toho namätko.

TAJOMSTVO

V každom z nás drieme krása,
tam niekde v duši ukryta.
Mnohým však zdá sa,
že v iných viac rozkvitla...
kvitne, lebo noc im svetlo dáva,
v nádeji žijú, že zajtrajškom sa zrodia,
že moc im dá ich sláva,
no keď ich nikto nesdí, zapiahne ich chmára...
chmára pochybností, či nesdí ich niekto krivo,
hoc tvrdia to inak, tak tvrdo, nie chivo...
dávajú sa v internetovej sieni súdiť inými
a ako na ihlách čakajú lajtkov lavíny...

NEPOCHOPENÁ

Chodím po chladných kamenoch,
v bosých nohách
citím tlkot môjho srdca
v temných dobách.

Smútok rýchlo vystrieda mi úsmev,
kráčam po poli plnom vrstiev.
Pod nohami citím ľadný kriedel,
kde noha sa skradne,
tam orly hrde letia ľadne.

Prírodu mocný duch sa zvíja,
duša moja púšti, ticho sa do nej spája.
Nohy odmietať chodit'
a ja čakám, čakám,
čo sa chystá z toho chaosu zrodit'.

Hlas odmieta hovoriť,
oči odmietať sa otvoriť.
Duša tichučko stojí sama v poli
ako hrdý rytier po krutom boji.